

SVATODUŠNÍ NOVÉNA SE SVATÝMI KARMELU

Vojtěch Kodet Milada J. Burgerová

ÚVOD

I v tom období života církve, o kterém v současnosti prohlašujeme, že v něm Duch Svatý byl považován za „neznámého Boha“, žili mnozí karmelitánští světci, kteří třetí božskou osobu uctívali a o ní psali, neboť právě tato zkušenost s nestvořenou Láskou je vedla k vrcholu duchovního života, do lůna Trojice a k plnému sjednocení s Bohem. Mezi nimi zvláště vynikají dvě postavy - sv. Marie Magdaléna de'Pazzi, která je nazývána „světící Ducha Svatého“, jež přijala v mnoha podobách, a sv. Miriam od Ukřižovaného, která se stala jeho „apoštolkou“. Tato „Malá Arabka“ obdržela v 19. století poslání, aby šířila úctu k Utěšiteli a vyzývala kněze, aby každý měsíc sloužili mši ke cti Ducha Svatého. S touto vizí a prosbou se obrátila i na papeže Pia IX.: *Uslyšela jsem hlas, který mi říkal: „Svět i řeholní komunity hledají nové formy zbožnosti, a přitom zanedbávají pravou úctu k Utěšiteli. Proto zůstávají v omylech a nejednotě, proto nemají pokoj ani světlo. Tato úcta se zanedbává dokonce i v seminářích... A tak přetrvávají pronásledování, mezi řeholními společenstvími panuje žárlivost, proto je svět v temnotách...*

Každý, kdo bude vzývat Ducha Svatého a ctít ho, ať žije ve světě nebo v klášteře, nezemře v bludu. Všichni knězi, kteří budou šířit tuto úctu, obdrží světlo, když o ní budou mluvit druhým" Bylo mi řečeno, že se má po celém světě ustanovit, aby každý kněz jednou za měsíc sloužil votivní mši svatou o Duchu Svatém, A všichni, kdo se jí zúčastní, obdrží světlo a milost, kterou zvláště potřebují. Kromě toho mi bylo také řečeno, že nadejde den, kdy satan bude křivit obraz našeho Pána a jeho slova skrze osoby žijící ve světě, ale i skrze kněze a řeholnice. Avšak ten, kdo bude vzývat Ducha Svatého, odhalí omyl. Ohledně této úcty jsem viděla ještě mnoho věcí, takže by se o tom daly psát knihy, ale já je nedokážu zopakovat. A navíc jsem nevdělaná a neumím číst ani psát. Pán však odhalí světlo tomu, komu bude chtít...¹

Právě uplynulé století přineslo církvi nové a prohloubené poznání třetí božské osoby i její uctívání. Přesto však ještě mnoho křesťanů považuje Ducha Svatého za jakousi „nastavbu“ svého duchovního života. Hrozí nám tak nebezpečí, které trefně pojmenoval patriarcha Antiochie Ignác IV.: *Jak se velikonoční událost, která se uskutečnila jednou provždy, stane skutečností i pro nás? Právě prostřednictvím Ducha Svatého... Vždyť skrze něho je pro nás Bůh přítomný. Bez něho je Bůh vzdálený, Kristus zůstává v minulosti, evangelium je mrtvou literou, církev pouhou institucí, autorita se stává nástrojem ovládnutí lidí, misie jsou pouhou propagandou, liturgie vzpomínkovým rituálem a křesťanské chování zotročující morálkou. Avšak s Duchem Svatým je vesmír povýšen a stěná v porodních bolestech, neboť rodí Království, člověk bojuje proti tělu, Kristus je přítomen, evangelium je životodárná moc, církev je znamením společenství Nejsvětější Trojice, autorita je osvobozující služba, misie jsou Letnice, liturgie je památka a předjímání, lidské chování je zbožštěno.²*

Svatodušní nověna se pro nás tedy může stát příležitostí, kdy hlouběji navážeme vztah s touto třetí božskou osobou - a to i díky bohatství textů karmelitánských mystiků, které vám předkládáme.

I. DEN Duch Svatý - Duch Ježíšův

„Ježíš řekl svým učedníkům: 'Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí.'" Jan 16,12-14

Dnes ráno jsem trpěla, poněvadž jsem nevnímala Boha. Zdálo se mi, že mé srdce je jako ze železa. Vzdývala jsem však Duchu Svatého a říkala jsem: „To ty nám dáváš poznat Krista, Apoštolové s ním pobývali dlouho a nerozuměli mu, ale jediná kapka tebe stačila na to, aby mu porozuměli. Ty učiníš, že i já mu porozumím. Kapka tebe mi stačí, abys mi ukázal Ježíše takového, jaký je. Duchu Svatý, osvět mne. Co mám dělat a jakým způsobem mám nalézt Ježíše? Učedníci byli hodné nevědomí - byli s Ježíšem, ale Ježíše nechápali. Také já žiji v Ježíšově domě, a vůbec mu nerozumím, ó Duchu Svatý, když jsi učedníkům dal paprsek světla, změnili se. Nebyli už jako dřív, jejich síla se obnovila, oběti se jim staly snadnými, poznali Ježíše víc, než když byl s nimi. Ježíš řekl, že přijdeš k neučeným. A já jsem první z těchto neučených. Neprosím tě o jiné vědění, o jiné poznání, jenom o moudrost nalezení Krista a o moudrost setrvání u něj" A pocítila jsem v srdci lehce rozpálené železo. Duch Svatý mi nic neodmítá. sv. Miriam od Ukřižovaného, Myšlenky

Svatá Miriam byla prostá, negramotná žena, přesto však moudrá v tom pravém, evangelijním smyslu: pochopila, že vnitřní poznání Ježíše je možné jen skrze Duchu Svatého. Duch Svatý je totiž Ježíšův Duch, který v něm za jeho pozemského putování žil, jednal a miloval.

Ani v našem životě není nic důležitějšího než poznat Krista, otevřít se jeho bezvýhradné lásce k nám a zamilovat si ho jako nejbližší osobu svého života. Bez zvláštní milosti Duchu Svatého toho ale nejsme schopni - hrozí nám, že si z Ježíšova evangelia vytvoříme své vlastní náboženství a Ježíš se pro nás nikdy nestane tím prvním a jediným, pro kterého má cenu žít i zemřít, opustit a opouštět stále znovu vše, co se nám v tomto světě nabízí jako náhražka pravého štěstí. Jen Ježíšův Duch nám může pomoci přijmout ducha evangelia.

Modleme se

Prosím tě, Duchu Svatý, dej mi pravé poznání Ježíše, jeho životní cesty a jeho evangelia. Přijď a odkryvej mi zákoutí jeho srdce, jeho smýšlení a motivy jeho jednání. Dávej mi stále znovu poznávat, jak je krásný ve svém lidství a lidský ve svém božství. Ať se opět naučím nad ním žasnout, kéž se mé srdce nové rozhoří láskou k němu. Amen.

Jedna z modliteb na konci nověny

2. DEN Duch Svatý - Světlo poznání

„Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás.“ Jan 14,15-17

Kdo jsi, Světlo, jež mne naplňuješ a osvěcuješ temnotu mého srdce? Vedeš mne jako ruka matky, a kdybys mě opustilo, nemohla bych jít ani o krok dál. Jsi prostor, který obepíná mé bytí a ukrývá je v sobě. Jsi mi bližší než já sama sobě, niternější než mé nejhlubší nitro, a přesto neuchopitelný a neobsáhnutelný, pronikáš každé jméno:

Duchu Svatý - věčná Lásko! Což nejsi mana, která přechází ze srdce Syna do srdce mého, pokrm andělů a blažených? On, jenž povstal ze smrti k životu, on probudil také mne ze spánku smrti k životu novému: Duchu Svatý - věčný Živote!

Což nejsi paprsek, který přichází od trůnu věčného Soudce a proniká do tmy duše, jež nikdy nepoznala sebe sama? Milosrdně neúprosný pronikáš do jejich skrytých záhybů: Duchu Svatý - Paprsku pronikající! Což nejsi plnost ducha a síla, již Beránek z věčného Božího úradku láme pečeti? Pak budou obnovena nebesa, bude obnovena země a tvým dechem se vše stane tím, čím vpravdě bytí má: Duchu Svatý - vítězí Sílo!

Což nejsi sladkou písní lásky a svatě bázně, která věčně zní u Božího trůnu a spojuje v sobě čistý souzvuk všech bytostí? Souzvuk, který spojuje hlavu s údy a v němž každý blaženě nachází skrytý smysl svého bytí: Duchu Svatý - věčný Jásote!
sv. Terezie Benedikta od Kříže, báseň „Kdo jsi, Světlo?“

Svatá Terezie Benedikta byla vynikající filozofka, přesto však žila ve vnitřní temnotě a nespokojenosti se sebou až do doby, kdy se jí dostalo nadpřirozeného světla poznání skrze Ducha Svatého. Své hledání pravdy a smyslu později nazvala svou neustálou modlitbou.

Také náš život je neustálým hledáním a rozlišováním podstatného. Často bloudíme, ptáme se, co je Boží vůle pro náš život, jakou cestou se máme dát. Jen Bůh skrze Ducha Svatého vnáší světlo do temnoty našich srdcí a našich myslí, jen on je schopen nás postupně vyvádět z našich omylů, špatných návyků a zatvrzelých způsobů chování, jen on nás přivádí k následování Ježíše, který je tou pravou Cestou pro náš život. Je Duchem pravdy, který nám dává schopnost rozlišování a vede nás k vnitřní svobodě. Uschopňuje nás tak znovu a znovu k novému životu, který není z nás.

Modleme se

Prosím tě, Duchu Svatý, přijď se svým světlem do temnot mého uvažování a prožívání. Přijď se svou pravdou do mých zmatků a bloudění, přijď do mých beznadějí a bezvýhodných situací, přijď do mého rozlišování a hledání cesty. Dej mi sílu zvítězit nad starým člověkem ve mně a radostně následovat Ježíše, Beránka bez poskvrnny, kamkoli on půjde. Amen.

Jedna z modliteb na konci nověny

3. DEN Duch Svatý - Touha a žízeň po Bohu

„Ježíš zvolal: 'Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mě věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho nitra.' To řekl o Duchu, jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, protože Ježíš nebyl dosud oslaven." Jan 7,37-39

Ó milosrdný a něžný Pane mé duše! Kolikrát říkáš: „Pojďte ke mně všichni, kdo máte žízeň, a já vám dám napít“ (srov. Jan 7,37). Což může nemít žízeň ten, kdo je spalován řeřavým plamenem žádostí po ubohých věcech této země? Nezbytně potřebuje vodu, aby zcela nezahynul. Vím, můj Pane, že mu ji tvé milosrdenství neodepře. Sám jsi to řekl a tvá slova se nemohou nesplnit

Ó Živote, který všechny oživuješ! Neodpírej mi tuto velmi lahodnou vodu, kterou jsi přislíbil těm, kdo po ní dychtí. Já po ní dychtím, Pane, prosím té o ni a přicházím k tobě. Neschovávej se, Pane, přede mnou, vždyť víš, jak ji potřebuji a zeje to jediný lék pro duši, kterou jsi ty zranil. (Zvolání 9)

U tohoto pramene prýští voda ze samotného zdroje, kterým je Bůh. Voda proudí s nevýslovným pokojem, tiše a sladce z největší hlubiny duše, aniž by člověk věděl, odkud vyvěrá či jakým způsobem. A protože z tohoto pramene, který je hluboko v nás, začíná vyvěrat ona nebeská voda, zdá se, že se rozšiřuje celé naše nitro. (Vnitřní hrad; IV. příbytky, 2,4-6)

Jak pravdivá jsou tato slova pronesená samou Pravdou! Duše, která pije tuto vodu, nebude žízniť po ničem z tohoto života, ale stále vroucněji bude dychtít po hodnotách života budoucího; nedá se to ani srovnat s přirozenou žízni. Avšak jak žíznivě touží po této žízni, neboť chápe její velkou hodnotu! Je to jedna z největších milostí, jež Bůh může prokázat duši, nechá-li ji takto žízniť, aby tak znovu a znovu chtěla pít tuto vodu. (Cesta dokonalosti 19,2)

sv. Terezie od Ježíše

Velkou Terezii bychom mohli nazvat „ženou velké žízně“. „Vodu uspokojení“ nejprve dlouho hledala v citových náklonnostech mezilidských vztahů, byly to však „cisterny rozpukané“ (Jer 2,13). Podobně jako u sv. Augustina se i její srdce upokojilo až po jejím druhém obrácení, kdy ve svém srdci začala nacházet „živou vodu“ modlitby. Také v každém z nás je touha, kterou nemůže utišit nic ze světa. Potřebujeme najít pramen, který uhasí naši touhu po životě, jinak v nás zůstane prázdnota a trvalá nespokojenost. Žízeň po pravém životě a skutečné lásce je do nás vložena samotným Bohem, je bez hranic a nemůže ji utišit nikdo menší než Bůh sám. Vodou, která může utišit naši bytostnou žízeň, je jeho láska k nám, láska, kterou zakoušíme skrze Ducha Svatého - v životě, ale hlavně v modlitbě. Modlitba má zvláštní moc rozšířit naše srdce, nechat v nás vyrůst touhu po Bohu a dát nám zakusit toho, který má moc naši žízeň uhasit.

Modleme se

Přijď, Duchu Svatý, Duchu lásky a modlitby, přijď a modli se ve mně. Rozšiřuj mé srdce a nedovol, abych se spokojil(a) s jakoukoli náhražkou, která by mě chtěla odvést od zdroje živé vody, který je ve mně. Otevři v mém srdci pramen své lásky, aby moje touha po tobě neustále rostla, a dej, aby ti, kteří se se mnou setkají, zatoužili po samotném zdroji této pravé lásky. Amen.

Jedna z modliteb na konci novény

4. DEN Duch Svatý - očistný Oheň

„Víme, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř nařikáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla. Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.“ Řím 8,22-23.26

Je třeba vědět, že dříve, než tento božský oheň lásky vejde do podstaty duše a sjednotí se s ní, zraňuje duši plamen, kterým je Duch Svatý, a ničí a stravuje v ní všechny nedokonalosti. Toto je působení Ducha Svatého, kterým ji disponuje pro sjednocení s Bohem a pro přetvoření v Boha láskou. Je třeba vědět, že oheň lásky, který se pak sjednotí s duší a oslaví ji, je týž, který ji předtím proniká a očišťuje. Tak jako oheň, který prostoupí dřevo, je týž, který ho nejdříve obklopí a zraní svým plamenem a vy suší ho, a nakonec ho svým teplem disponuje, aby mohl do něho proniknout a přetvořit ho v sebe. A protože je tento plamen nesmírně bohatý, plný dobroty a rozkoší, a duše je sama o sobě chudičká a nemá v sobě nic dobrého, co by jí mohlo uspokojovat, jasně poznává své ubohosti, chudobu a zlobu. Nezná bohatství, dobrotu a rozkoše plamene, protože zloba nepostihne dobrotu ani chudoba neobsáhne bohatství, dokud tento plamen duši úplně neočistí a nepřetvoří. Bůh, souhrn všech dokonalostí, bojoval proti všem jejím nedokonalostem, aby ji oblažil, upokojil a prozářil, a tak ji přetvořil v sebe, jako to dělá oheň s dřevem, když je zapálí.
sv. Jan od Kříže, Živý plamen lásky 1,19.23

Svatý Jan od Kříže je v povědomí lidí často známý jako učitel temné noci a velký asketa, jenž na cestě za Bohem vyžadoval úplné zřeknutí se sebe. Už méně se ví, že to byl vášnivý a zamilovaný básník, který opěvoval snoubeneckou lásku mezi Bohem a člověkem. Bůh mu dal zakusit svou blízkost, ale i rozdíl mezi svým „vše“ („todo“) a naším „nic“ („nadá“). Všichni potřebujeme očistění od hříšných postojů, myšlenek a slov, od nečistých úmyslů a od všeho, co zakaluje náš pohled na sebe, na druhé i na Boha. Už to, že zatoužíme být očistěni, v nás působí Duch Svatý. Neočistíme se však sami - je to dílo Boží lásky v nás, pokud se jí otevřeme. Jen Duch Svatý nás může přetvářet do podoby Ježíše Krista. Očišťování je jen rubem naší touhy po tom, abychom byli zcela přetvořeni v Milovaného.

Modleme se

Přijď, Duchu Svátý, očistný Ohni lásky, přijď a uschopni mě odpovídat na Ježíšovu lásku, připodobni mě Milovanému. Sám (sama) ze sebe nejsem schopen (schopna) očistit své srdce, svoji mysl a city, svoji vůli, tělo i duši. Zříkám se své pyšné snahy dosáhnout dokonalosti v lásce vlastní silou a otevírám se tvému působení. Přijď a spal ve mně vše nečisté, sjednot' vše rozpolcené, uzdrav mé nezřízené touhy, abych mohl(a) okoušet sladký pokrm Boží lásky. Amen.

Jedna z modliteb na konci novény

5. DEN Duch Svátý — Duch proroctví

„Toto praví Pán: 'Vyleji svého ducha na všechny lidi, vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít věštecké sny a vaši jinoši uží vidění. Ale i na své služebníky a služebnice vyleji v oněch dnech svého ducha'”

Joel 3,1-2

Ve chvílích vnitřní modlitby mě udržuje především evangelium, v němž nalézám všechno, co potřebuje má ubohá duše. Odhaluji v něm stále nová světla, skrytý a tajemný smysl. (Rukopis A 83v)

„Kdo je maličký, ať přijde ke mně” (srov. Př 9,4), řekl Duch Svátý Šalomounovými ústy a týž Duch lásky řekl také: „Malému se dostane milosrdenství” (srov. Mař 6,6). Jeho jménem nám Izaiáš zjevuje, že v poslední den „přivede Pán své stádo na pastviny, svým ramenem je shromáždí, ve svém klínu jehňátka ponese” (srov. Iz 40,11). A jako by všechny tyto sliby nestačily, volá týž prorok, jehož inspirovaný pohled se už ponořil do věčných hlubin, ve jménu Pána: „Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, na klíně vás budu chovat, na kolenou houpat” (srov. Iz 66,13.12).

Ach! Kdyby všechny slabé a nedokonalé duše cítily to, co cítí nejmenší ze všech duší, duše vaší Terezky, ani jedna by si nezoufala, že nemůže dospět na horu lásky: vždyť Ježíš nežádá velké činy, ale jen odevzdanost a vděčnost, v žalmu 50 přece řekl: „Nemusím brát býka z tvého chléva ani kozly z tvých ohrad. Kdybych měl hlad, nebudu ti o tom říkat, vždyť můj je svět se vším, co ho plní. Copak požívám maso z býků? Či piji kozlí krev? Přinášej Bohu obět chvály a díkůvzdání!” (Žl 50,9.12-14). To je vše, co od nás Ježíš požaduje, nepotřebuje naše skutky, ale jen naši lásku. Týž Bůh, který prohlásil, že nám nemusí říkat, má-li hlad, se totiž nebál žebrať u Samařanky o trochu vody. Měl žízeň (srov. Jan 4,6-15). Ale když říkal: „Dej mi napít”, žádal Stvořitel vesmíru o lásku svého ubohého tvora. Žíznil po lásce. (Rukopis B Ir-lv)

sv. Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře

K podstatným prvkům karmelitánského řádu patří jeho prorocké charisma, vždyť jeho inspirátorem a duchovním otcem je sám starozákonní prorok Eliáš. Být prorokem však neznamená v první řadě předvídat budoucnost, ale do hloubky pochopit přítomnost svou i druhých a ve světle Písma svatého ji interpretovat. Tak to

dělali mnozí karmelitánští světci a tímto způsobem i sv. Tereška pro sebe i pro ostatní prorocky našla svou „malou cestu“.

Celé Písmo svaté je napsáno pro nás a mluví o nás. Bez zvláštní milosti Ducha Svatého je nám však uzavřené a nesrozumitelné. Proto je tak důležité zcela konkrétně prosit Ducha Svatého, aby nám „otevíral Písma“, kdykoli slyšíme nebo čteme slovo Boží, a aby nám dával pochopit, co je v něm právě v té chvíli pro každého z nás. Jen tak se budeme umět postupně otevírat hlubšímu pochopení sebe, druhých i dění kolem nás.

Modleme se

Přijď, Duchu Svatý, který jsi mluvil ústy proroků, kazatelů a apoštolů, přijď Duchu, který otevíráš smysl Písma a dáváš porozumět Pánovu slovu. Přijď do mých nejistot a mého hledání, přijď a dej mi tu milost, abych skrze tvé slovo porozuměl(a) sám (sama) sobě i tomu, co se ve mně odehrává, a abych ve světle Písma chápala(a) také druhé a rozpoznal(a) znamení dnešní doby. Amen.

Jedna z modliteb na konci novény

6. DEN Duch Svatý - Duch rozlišování

„Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!“ Gal 5,16-17.22-25

„Ach, věčné Slovo, prosím tě, jaká je to překážka, jež zabrání tomuto vanoucímu a tolik plodnému Duchu, aby nevykonal v duši celé své dílo? Ach, řekni mi, proč tak málo lidí zná a chápe jeho něžné působení?“

Slovo: „Překážky jsou různé, protože lidé jsou různí a žijí v různých životních stavech. Jednou takovou překážkou, jež ode mne vzdaluje, je zloba, která naplňuje jejich srdce, takže můj Duch v nich nemůže spočinout. U jiných je překážkou jejich vlastní vůle.

U dalších nejen vlastní vůle, ale i vlastní vidění a chápání, takže mi sice chtějí sloužit, ale podle sebe. Chtějí mého Ducha, to ano, ale chtějí ho takovým způsobem, jak se to líbí jim, a tak se stávají neschopnými ho přijmout. Další překážkou je vlažnost; těmto tvořím se zdá, že mi slouží, a nepozorují, že slouží sami sobě, neboť chci, aby mi bylo slouženo bez sebelásky, s čistým úmyslem a pokorou. Můj Duch spočine jen v té duši, kterou najde ve středu její nicoty“ Znovu jsem žádala:

„Láskyplné Slovo, chtěla bych vedet, co mám dělat proti těmto překážkám. Vždyť co by mi pomohlo, kdybych je poznala, ale neznala lék?“ Slovo: „Proti první překážce, kterou je zloba, musíš postavit dobrý úmysl. Proti vlastní vůli měj vůli umrtvenou. Proti vlastnímu chápání a proti snaze sloužit mi podle svého vlastního úsudku -

nechtěj nic, ani si nepřej ničemu rozumět jen podle svého vlastního poznání. Proti vlažnosti, která svým špatným úsudkem duši nalhává, že mi slouží, zatímco slouží jen sobě -je třeba, aby mi duše opravdu začala sloužit"

sv. Marie Magdaléna de'Pazzi, O extázi, Třetí kniha

Svatá Magdaléna byla podobně jako její spolurodačka, sv. Kateřina Sienská, která žila o několik století dříve, Bohem povolána k dílu obnovy církve své doby. K tomu, aby mohla jako dvacetiletá negramotná řeholnice diktovat dopisy papeži, kardinálům a představeným klášterů, nutné potřebovala být zcela disponovaná pro Boha, aby říkala jen slova inspirovaná Duchem Svatým. Proto Magdaléna v extázi žádá Ježíše, aby jí ukázal překážky, které nám brání se mu zcela vydat. Možná je naše povolání úplně jiné, ale Bůh touží po tom, abychom se mu i my zcela darovali, protože on se takto zcela a plně vydává nám. K tomu jsme povoláni a v tom spočívá naše pravé štěstí. Plnost své lásky nám však Pán může dát zakusit jedině tehdy, když se mu s důvěrou plně odevzdáme do rukou. To pro nás ale není snadné. Brání nám v tom polovičatost naší vůle, pýcha a svévole, naše vlažnost. Proto nutně potřebujeme pomoc Ducha Svatého, který nás chce usvědčovat z hříchů a ze špatných životních postojů, aby nás tak mohl krok za krokem vést ke Kristu a rozněcovat v nás lásku k němu.

Modleme se

Přijď, Duchu Svatý, prozař mé nitro a pomoz mi rozlišit, co ve mně působíš ty a co ti překáží. Chraň mě před vlažností, sebestředností a pýchou. Zříkám se každé svévole, vlastních úsudků a snahy sloužit Pánu podle své vůle. Prosím tě, Duchu Svatý, o dar rozlišování, abych se nechal(a) v konkrétních životních rozhodováních vést tebou a tvou moudrostí. Amen.

Jedna z modliteb na konci novény

7. DEN Duch Svatý - Duch chvály

„V té chvíli (Ježíš) zajásal v Duchu Svatém a řekl: 'Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrymi a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo! Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.'" Lk 10,21-22

„Byli jsme předurčeni stát se chválou jeho slávy" (srov. Efl,11-12). Jak uskutečnit tento velký sen srdce našeho Boha, tuto neměnnou vůli, která se týká našich duší? Duši proměňuje Duch lásky a síly, neboť ji byl dán, aby doplnil, co jí chybí. On v ní koná tuto slavnou proměnu. Chválou slávy je duše, která přebývá v Bohu, která ho miluje čistou a nezištnou láskou, aniž by hledala sama sebe kvůli sladkosti této lásky. Miluje ho nad všechny jeho dary, tedy i kdyby od něho nic nepřijala, a touží po dobru jen kvůli objektu této své lásky.

Chválou davy je ztišená duše, která zůstává jako lyra pod tajemným dotykem Ducha Svatého, jenž na ní vyluzuje božské harmonie. Ví, že utrpení je struna, která vydává ještě krásnější zvuk, a proto ji ráda vidí na svém nástroji, aby ještě líbezněji dojala srdce svého Boha.

Chválou slávy je duše ve víře připoutaná k Bohu; je zrcadlem všeho, čím on je; je jako bezedná propast, do níž se může Bůh přelévat a naplnit ji. Chválou slávy je konečně bytost neustále ponořená do díkůvzdání. Každý její skutek, každé hnutí, všechny její myšlenky a touhy ji stále více zakořeňují v lásce.

V nebi své duše Chvála slávy už začíná svou věčnou bohoslužbu. Její zpěv je nepřetržitý, protože je pod vlivem Ducha Svatého, který v ní vše působí. A i když si to vždycky neuvědomuje, protože slabost přirozenosti jí nedovoluje být připoutaná k Bohu bez roztržitosti, stále zpívá, bez přestání adoruje a celá se stává chválou a láskou; horlí pro slávu svého Boha. Jednoho dne závoj zmizí a my budeme uvedeni do věčných přibytků a tam budeme zpívat v lůně nekonečné Lásky. A Bůh nám dá „nové jméno, slíbené tomu, kdo zvítězí“ (srov. Zj 2,17). Jaké to bude jméno? Laus gloriae (Chvála slávy).

sv. Alžběta od Trojice, Nebe ve víře, 41-44

Stát se „Chválou jeho slávy“ přijala sv. Alžběta za své osobní povolání; přesto, jak je patrné ze slov sv. Pavla, žít ke chvále Boží je posláním celého stvoření, zvláště člověka stvořeného k Božímu obrazu. Znamená to přiznat Bohu jeho velikost, chválit ho za to, jaký je, a děkovat mu za všechna dobrodíní, která nám prokázal.

Přesto pro nás není postoj chvály samozřejmý. Žít životem chvály na vědomé rovině se musíme učit. Jsme pokoušeni být zahleděni do sebe a svých zájmů, do věcí stvořených. Pomocí nám je právě modlitba chvály, která je projevem milujícího srdce, úžasu nad Milovaným a jeho láskou, dobrotou a krásou. Žít ve chvále a ke chvále Boží znamená vyjít ze sebe a ztratit se v Milovaném. Takový člověk se nachází spíše v Bohu než v sobě samém.

Modleme se

Přijď, Duchu Svatý, Duchu chvály! Přijď a naplň celou mou bytost úžasem z mého Pána. Nech ve mne rozeznít slova vděčnosti a lásky k němu. Vkládej mi do srdce touhu žít celý svůj život ke chvále Boží, nežít už pro sebe, ale pro Ježíše a ke slávě Otcově. Přijď, Duchu Svatý, naplň mé láskou k němu a učiň mě chválou slávy Boží. Amen.

Jedna z modliteb na konci novény

8. DEN Duch Svatý - Láska v církvi

„Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.“ 1 Kor 12,12-13

Když mě při modlitbě doopravdy mučily mé touhy, otevřela jsem listy sv. Pavla, abych našla nějakou odpověď. Padla mi do očí 12. a 13. kapitola prvního listu Korint'ánům.

V první jsem četla, že všichni nemohou být apoštolů, proroků, učitelů atd...., že se církev skládá z různých údů a že oko nemůže být zároveň rukou. Byla to jasná odpověď, ale neutišila mé touhy ani mi nedodala pokoje. Neztrácela jsem odvalu, pokračovala jsem v četbě a úlevu jsem našla v této větě: „Usilujte však o dary lepší, a teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu“ (1 Koř 12,31). A apoštol vysvětluje, jak i ty nejdokonalejší dary nejsou ničím bez lásky. Že láska je dokonalá cesta, která vede bezpečně k Bohu. Konečně jsem našla klid. Láska mi dala klíč k mému povolání. Pochopila jsem, že jestliže má církev tělo složené z různých údů, nechybí jí ten nejpotřebnější, nejušlechtlejší. Pochopila jsem, že církev má srdce a toto srdce hoří láskou. Pochopila jsem, že láska v sobě obsahuje všechna povolání, že láska je všechno, že objímá všechny doby a všechna místa, jedním slovem, že je věčná!

Tu jsem plná šílené radosti zvolala: Ježíši, má lásko, konečně jsem našla své povolání; mým povoláním je láska!

Ano, našla jsem své místo v církvi, a toto místo, můj Bože, jsi mi dal ty, v srdci své matky církve budu láskou, tak budu vším a tak se uskuteční můj sen!!!

sv. Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře, Rukopis B 3r-3v

Také zde, podobně jako u sv. Alžběty, „malá“ Terezie popisuje objev svého osobního povolání. Její touhy byly nekonečné, přála si stát se pro Boha „vším“. Díky sv. Pavlovi pochopila, že toto „vše“, které jediné zůstává a nezaniká (srov. 1 Koř 13,8), je láska. V tom nejvlastnějším smyslu slova je to láska nestvořená, nadpřirozená, třetí božská osoba. Jen ona oživuje celé mystické tělo církve. Duch Svatý je Duch lásky, láskou nás naplňuje, lásce nás otevírá a k lásce nás vede. Z této lásky se rodí naše osobní povolání v tomto světě a v církvi, pro svět a pro církev. Také Ježíš žil na tomto světě v síle Ducha Svatého své osobní povolání, které dostalo navenek podobu jeho „Abba“, „Ano, Otče“. Jen Duch Svatý nám může odkrýt naše vlastní povolání, ve kterém dojdeme naplnění.

Modleme se

Přijď, Duchu Svatej, Duchu lásky! Ty voláš každého z nás k jedinečnému poslání. I mé jsi povolal k lásce uprostřed mých bratří a sester a učíš mě stále znovu poznávat, kde je moje místo a co ode mne Pán očekává, jak mám naplnit svůj život. Prosím tě, Duchu Svatej, abych přijal(a) své povolání a abych vše, co žiji a co konám pro druhé, dělal(a) s láskou. Amen.

Jedna z modliteb na konci novény

9. DEN Duch Svatý - Duch života

„A ten, který sedel na trůně, řekl: 'Hle - všechno tvořím nové! Tomu, kdo žízni, dám pít z pramene živé vody zadarmo. To bude úděl vítěze; a já budu jeho Bohem a on bude mým synem' Duch a nevěsta volají: 'Přijdi' Kdo to slyší, ať také zvolá: 'Přijet!' A kdo žízni, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo." Zj 21,5-7; 22,17

Tímto plamenem lásky je duch jejího Snoubence, to jest Duch Svatý, kterého duše už v sobe vnímá nejen jako oheň, který ji stravuje a přetváří v lásku, nýbrž jako oheň, který v ní kromě toho hoří a plane. A onen plamen pokaždé, když vzplane, noří duši do slávy a občerstvuje jí silou božského života. A toto je působení Ducha Svatého v duši přetvořené v lásku, že vnitřními úkony, které způsobuje, je planutí; jsou to vzněty lásky, v nichž je vůle duše už sjednocená, nesmírně vznešeně miluje a stala se s oním plamenem jedinou láskou.

Tyto úkony lásky duše jsou převzácné a jediný z nich je záslužnější a má větší cenu než všechno, co vykonala v celém svém životě bez tohoto přetvoření, i kdyby to bylo sebevětší.

V tomto stavu nemůže duše dělat ony úkony, neboť všechny úkony dělá Duch Svatý a duši k nim pohádá, a proto jsou všechny její úkony božské, neboť ona sama je utvářena a pohádána Bohem. A tak když je tato duše tak blízko Bohu, že je přetvořena v plamen lásky, v němž se jí sděluje Otec, Syn a Duch, co je na tom neuvěřitelného, řekneme-li, že okouší záblesk věčného života, i když ne dokonale, protože to stav tohoto života nesnese? Avšak ono planutí Ducha jí působí tak vznešenou rozkoš, se jí dává poznat, co je věčný život. A proto nazývá tento plamen živým; ne proto, že by nebyl živý stále, ale proto, že v ní působí takový účinek, že jí dává žít v Bohu a zakoušet Boží život, jak říká David: „Mé srdce i mé tělo se zaradovaly v živém Bohu" (Žl 83,3).

sv. Jan od Kříže, Živý plamen lásky, 1,3-4.6

Náš Bůh je „Oheň stravující" (Dt 4,24) a my jsme byli povoláni, abychom „měli účast na jeho božské přirozenosti" (2 Petr 1,4). Svatý Jan od Kříže nám dává zahlédnout, k jaké slávě jsme byli určeni - žít životem samého Boha.

Život sám je největší dar, který jsme od Boha dostali. Po narušení hříchem se stal však spíše živořením s vidinou smrti. Pán nám ale dal svého Ducha a v něm plnost nového života v Bohu. Tento božský život v nás je zdrojem skutečné radosti a hojnosti. V síle Ducha Svatého vše dostává nový rozměr, každý náš skutek a každé naše slovo se promítá do věčnosti, I to nejprostší v našem životě se stává božským.

Modleme se

Přijď, Duchu Svatý, Duchu života, planoucí výhni lásky! Přijď a oživ ve mne vše skomírající, dodej mi sílu v mé slabosti a radost v mém smutku. Přijď a sjednot' mě s mým Milovaným. Dej mi dar nového života v Kristu, s ním a pro něj. Uved' mě, prosím, do plnosti života v lásce. Ty jediný můžeš způsobit, že celý můj život bude mít pečeť Boží. Amen.

Jedna z následujících modliteb:

Duchu Svatý, osvět' mě

(sv. Miriam od Ukřižovaného)

Duchu Svatý, osvět' mé, Lásko Boží, stravuj mě,
na cestu pravdy uváděj mě.

Maria, Matko, provázej mé. Požehnej mi s Ježíšem.

Ochraňuj mě před každým zlem, klamem a nebezpečím.

Přijď, můj Utěšiteli!

Přijď, má radosti a můj pokoji!

Přijď, má sílo a mé světlo!

Přijď a osvět' mě, abych našel (našla) pramen,

který dokáže utišit mou žízeň.

Prameni míru a světla, přijď a osvět' mě. Jsem hladový(á), přijď a nasyt' mé. Jsem

žiznivý(á), přijď a osvěž mě. Jsem slepý(á), přijď a daruj mi zrak. Jsem chudý(á),

přijď a obohat' mě.

Jsem nevědomý(á), přijď a pouč' mé. Duchu Svatý, celý(á) se ti odevzdávám.

Přijď, Duchu Svatý!

(sv. Marie Magdaléna de'Pazzi)

Přijď, Duchu Svatý!

Ať přijde sjednocení s Otcem a láska Syna - Slova.

Ty, Duchu pravdy, jsi odměna svatých,

jsi občerstvení duší a světlo těch,

kdo jsou v temnotách,

tys bohatství všech chudobných,

poklad milujících, nasycení hladových

a útěcha těch, kdo jsou mimo domov.

Jsi to právě ty,

v němž jsou obsaženy všechny poklady.

Přijď ty, který jsi sestoupil na Marii

a způsobil, že Slovo se stalo tělem,

a svou milostí v nás učíš to,

cos v Marii učinil skrze milost a přirozenost!

Přijď, Duchu Svatý, a znič v nás všechno,

co nám brání, abychom se strávili v tobě.

Amen.